

Sedmý den

Dcera mi ani neodpověděla na otázku, co bylo nového ve škole, a hned vyhrkla:

„Už pro ně jel táta?“

Pak se chvíli přehrabovala v odřené aktovce a než ji odložila stranou, podala mi dva úhledné balíčky: „Tak se přeci, mami, podívej, co jsem koupila babi k narozeninám. A pro dědu tu mám taky něco, aby mu to nebylo líto...“

V mých rukou se ocitl jemný, kašmírový šátek s převahou oranžové, bílé a černé barvy a ozdobná dýmka s imitací stříbrného zdobení v podobě kroužku.

„Taky se na ně tak těšíš, mami?“

Přikývla jsem a bylo mi nějak nepopsatelně hezky.

Dcera pak otevřela dveře do našeho největšího pokoje, místnosti, kde se všichni vždycky scházíme, povídáme, jíme a odpočíváme.

„Jé, tolik růží,“ vykřikla a hrnula se dovnitř.

„A co je v téhle krabici, mami?“ zvědavě nadzvedla víko.

„Naše album?“ a otevřela první stránku.

Zažloutlá fotografie byla už vlastně historická. Před vstupním vchodem stojí trojice: zprava muž, zleva žena a uprostřed desetileté děvčátko. Nápis Dětský domov jako by čas dávno smazal.

****

Ten den přšelo. A pěkně hustě. Kluci měli tupé nože v podobě rybičky a snažili se z neforemných samorostů vyrobit pistolku nebo dýku, my holky jsme dostaly jehly s velkými oušky, nitě a zbytky látek a měly jsme něco ušít na panenky. Já jsem si vlastně v ten den s panenkami nehrála. Stála jsem u okna a pozorovala déšť. Kapka za kapkou stékala po skle, nejdříve pomalu, pak rychleji, až ta první kapka dohonila ostatní na své cestě a změnila se v nepatrný pramínek. Usilovně jsem přemýšlela, jak tu novinu povím ostatním...

Pak jsem to nevydržela a tajemně jsem sykla: „Až se zhasne, tak u nás na pokoji, děcka ...“